

Wersja zanonimizowana

Tłumaczenie

C-365/22-1

Sprawa C-365/22

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

7 czerwca 2022 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Cour de cassation (Belgia)

Data wystąpienia z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

16 maja 2022 r.

Strona wnosząca skargę kasacyjną:

IT

Druga strona postępowania kasacyjnego:

État belge

Cour de cassation de Belgique (sąd kasacyjny, Belgia)

Wyrok

[...]

[...] IT [...] [dane strony wnoszącej skargę kasacyjną],

strona wnosząca skargę kasacyjną,

[...], [przedstawiciel strony wnoszącej skargę kasacyjną]

przeciwko

ÉTAT BELGE (państwu belgijskiemu), reprezentowanemu przez ministra finansów, którego biuro mieści się w Brukseli, rue de la Loi, 12,

druga strona postępowania kasacyjnego,

[...]. [przedstawiciel drugiej strony postępowania kasacyjnego]

I. Postępowanie przed Trybunałem

Skarga kasacyjna została wniesiona przeciwko wyrokowi wydanemu w dniu 1 marca 2019 r. przez cour d'appel de Liège (sąd apelacyjny w Liège).

[...] [kwestie proceduralne]

II. Stan faktyczny i okoliczności poprzedzające wniesienie skargi kasacyjnej

Wynikające z zaskarżonego wyroku i dokumentów okoliczności faktyczne, które mogą zostać uwzględnione przez Trybunał, można streścić w następujący sposób:

Od dnia 1 października 2013 r. wnoszący skargę kasacyjną pozostaje zidentyfikowany do celów podatku od wartości dodanej z tytułu działalności zawodowej polegającej na sprzedaży pojazdów używanych i wraków; w szczególności nabywa on od zakładów ubezpieczeń pojazdy wycofane z eksploatacji, to znaczy po szkodzie całkowitej, i odsprzedaże je osobom trzecim jako wraki lub „na części”.

W 2015 r. wnoszący skargę kasacyjną został poddany kontroli, która doprowadziła do wydania zastawienia dotyczącego korekty z powodu naruszenia zasad dotyczących odliczania podatku i procedury marży; organ podatkowy wyłączył z procedury marży faktury zawierające wyrażenie „pojazdy samochodowe sprzedane na części” oraz faktury, które odnosiły się do wraków.

Zaskarżony wyrok podtrzymał to stanowisko.

III. Zarzut kasacyjny

W skardze kasacyjnej [...] wnoszący skargę kasacyjną podnosi jeden zarzut.

IV. Wyrok Cour de cassation

W przedmiocie zarzutu:

Co do części drugiej:

Zgodnie z art. 1 ust. 2 akapit 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej zasada wspólnego systemu VAT polega na zastosowaniu do towarów i usług ogólnego podatku konsumpcyjnego dokładnie proporcjonalnego do ceny towarów i usług, niezależnie od liczby transakcji, które mają miejsce w procesie produkcji i dystrybucji poprzedzającym etap obciążenia tym podatkiem.

Zgodnie z motywem 51 dyrektywy należy przyjąć wspólnotowy system opodatkowania mający zastosowanie do towarów używanych, dzieł sztuki, antyków i przedmiotów kolekcjonerskich, aby uniknąć podwójnego opodatkowania i zakłóceń konkurencji pomiędzy podatnikami.

Artykuł 311 ust. 1 pkt 1 tej dyrektywy definiuje towary używane jako rzeczowy majątek ruchomy nadający się do dalszego użytku w aktualnym stanie lub po naprawie, inny niż dzieła sztuki, przedmioty kolekcjonerskie lub antyki, jak również inny niż metale szlachetne lub kamienie szlachetne określone przez państwa członkowskie, a w pkt 5 podatnika-pośrednika jako każdego podatnika, który w ramach swojej działalności gospodarczej, w celu odsprzedaży, kupuje lub wykorzystuje do celów działalności swojego przedsiębiorstwa lub też importuje towary używane.

Artykuł 313 ust. 1 przewiduje, że w odniesieniu do dostaw towarów używanych, dzieł sztuki, przedmiotów kolekcjonerskich lub antyków dokonywanych przez podatników-pośredników, państwa członkowskie stosują procedurę szczególną dotyczącą opodatkowania marży uzyskanej przez takiego podatnika-pośrednika zgodnie z określonymi warunkami, w tym marży uzyskanej po dostarczeniu towarów podatnikowi-pośrednikowi przez jedną z osób wymienionych w art. 314 dyrektywy.

Artykuł 58 ust. 4 Code de la taxe sur la valeur ajoutée (kodeksu podatku od wartości dodanej) i art. 1 dekretu królewskiego nr 53 z dnia 23 grudnia 199[4] r. w sprawie procedury szczególnej dotyczącej opodatkowania marży dla towarów używanych, dzieł sztuki, przedmiotów kolekcjonerskich i antyków transponują te przepisy.

W zaskarżonym wyroku uznano, że „[wnoszący skargę kasacyjną] niesłusznie powołuje się na wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 18 stycznia 2017 r. (*Sjelle Autogenbrug I/S przeciwko Skatteministeriet*) twierdząc, iż jego pojazdy sprzedane »na części« nie są wyłączone z tej procedury”, ponieważ „przedmiotowy przypadek dotyczył [...] części uprzednio wymontowanych przez podatnika przed ich odsprzedażą jako takich, a nie pojazdów odsprzedanych »na części«, bez żadnej indywidualizacji tych ostatnich”.

W zaskarżonym wyroku wskazano, że skoro zgodnie z cytowanym wyżej wyrokiem „z pojęcia towarów używanych nie jest wykluczony rzeczowy majątek

ruchomy nadający się do dalszego użytku w aktualnym stanie lub po naprawie pochodzący z innego towaru, w którym był on wmontowany jako część jego struktury” i skoro „kwalifikacja towaru jako »towaru używanego« wymaga jedynie tego, by używany przedmiot zachował funkcjonalności, które posiadał w stanie nieużywanym, oraz aby mógł być w związku z tym ponownie używany w jego obecnym stanie lub po naprawie”, wnoszący skargę kasacyjną „nie prowadził sprzedaży części używanych, lecz pojazdów samochodowych, wbrew wzmiance umieszczonej na niektórych jego fakturach: »sprzedane na części«”. Sąd doszedł do wniosku, że „to zatem w odniesieniu do sprzedanych towarów, a mianowicie pojazdów samochodowych, należy sprawdzić, czy zachowały one funkcjonalności, które posiadały w stanie nieużywanym, i czy mogły być w związku z tym ponownie używane w ich obecnym stanie lub po naprawie”.

Sąd uznał, po pierwsze, że „nie chodzi tu oczywiście o pojazdy sprzedawane przez [wnoszącego skargę kasacyjną] »na części«, ponieważ taka wzmianka obiektywnie potwierdza, że pojazd w zasadzie nie nadaje się już do ponownego używania jako taki” i że „należy wziąć pod uwagę obiektywne okoliczności, w jakich dokonano odsprzedaży”, po drugie, że „w odniesieniu do pozostałych pojazdów, skoro stały się wrakami, nie jest jasne, w jaki sposób mogłyby zostać zakwalifikowane jako »towary używane«, ponieważ nie mogą być ponownie używane mimo że zachowały one cechy, które posiadały w stanie nieużywanym, ponieważ użytek z nich może się ograniczać wyłącznie do odzysku niektórych części i materiałów, z których się składają”.

W związku z tym, że pojawiła się kwestia interpretacji art. 311 ust. 1 pkt 1 wspomnianej wyżej dyrektywy, należy przedłożyć Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytanie prejudycjalne sformułowane w sentencji niniejszego wyroku.

Z powyższych względów,

Cour de cassation

Zawiesza postępowanie do czasu udzielenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej odpowiedzi na następujące pytanie prejudycjalne:

Czy art. 311 ust. 1 pkt 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że pojazdy samochodowe wycofane z eksploatacji, które zostały nabyte przez przedsiębiorstwo prowadzące sprzedaż pojazdów używanych i wraków osobom, o których mowa w art. 314 tej dyrektywy,

przeznaczone do sprzedaży „na części”, przy czym części te nie zostały wymontowane, stanowią towary używane w rozumieniu tego przepisu?

[...]. [kwestie proceduralne]

DOKUMENT ROBOCZY